

De reddende pen

Colofon

ISBN: 978 94 6365 838 6

1e druk 2026

© 2026, Mieni Westerink

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden veelelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

De reddende pen

Mieni Westerink

Alles gaat voorbij, behalve het verleden.

Citaat uit het AfricaMuseum in Tervuren, België

Hoofdstuk 1

Zwarte bladzijde

Op een zaterdagochtend in december werd ik wakker met het gevoel alsof ik veranderd was in een blok beton. Ik lag op mijn buik en kon alleen mijn armen en benen voorzichtig bewegen. Mijn romp voelde zwaar en ik had een stekende pijn in mijn hele rug. Mijn rug was daarbij ook extreem stijf. De avond daarvoor was ik op een verjaardagsfeestje geweest bij een klasgenootje uit onze brugklas. Misschien had ik te fanatiek gedanst en gesprongen? Ik vermoedde inderdaad dat het springen de oorzaak was van de enorme pijn die ik voelde.

Mijn eerste zorg was nu: hoe kom ik mijn bed uit?

Heel voorzichtig probeerde ik mij op mijn zij te draaien, met mijn armen en benen. Het duurde zeker een halfuur totdat ik op mijn zij lag: dat was in ieder geval gelukt. Nu moest ik me omhoogwerken: ook dat lukte, met erg veel pijn. Weer een halfuur voorbij.

Het opstaan uit bed had in totaal een uur geduurd. Nu stond ik eindelijk rechtop naast mijn bed. Het was inmiddels half-tien in de ochtend. Lopen lukte wel, want mijn benen functioneerden goed.

Ik was opgewonden die ochtend: een oud-collega en tevens vriendin van mijn moeder zou op bezoek komen, samen met haar man. Mijn moeder was directrice van een bejaarden-centrum en deze collega was jarenlang de hoofdzuster van ‘ons’ bejaardencentrum geweest. Wij – mijn ouders, mijn broer, mijn zus en ik – woonden op een privéafdeling in het bejaardencentrum. De collega van mijn moeder had een ka-

mer gehad op onze privéafdeling, waar zij vaak was blijven slapen. Met deze vrouw had ik veel liefde en vriendschap ervaren als jong kind. Ze was een soort tweede moeder voor mij. Ik logeerde regelmatig bij haar en haar vriend. Toen ze trouwden, mocht ik bruidsmisje zijn. Maar helaas ... haar man kreeg een baan aan de andere kant van het land en ze nam ontslag.

Op deze zaterdag zou ik ze beiden zien, waarvoor ik me uit bed had gevochten. Ik kon me niet aankleden vanwege de pijn, daarom liep ik in mijn pyjama naar onze woonkamer. Ze waren er al. Ik was blij om ze te zien. Voorzichtig, vanwege de pijn, ging ik naast mijn moeder zitten. Ik had het koud, maar mijn moeder voelde juist warmte van mij afkomen. Had ik koorts? Ja, dat bleek zo te zijn. Ik had hoge koorts: mijn moeder noemde mij "een kacheltje". Ik vertelde nog niet van de pijn die ik had. Ik was bang dat ze zou denken dat ik te wild was geweest op het feest en dat ze boos zou worden.

Mijn moeder stuurde me naar bed, nadat ze de koorts had opgenomen: boven de 40 graden. Mijn dag was verpest, want nu miste ik het bezoek. Ik lag enorm te zweten in bed. De volgende dag was mijn rug mogelijk nog stijver. Nu vertelde ik wel aan mijn moeder dat ik pijn had. Als oud-verpleegkundige vermoedde ze dat ik inderdaad iets mankeerde, want de koorts bleef hoog. Volgens de huisarts echter stond de verwarming in mijn tienerkamer te hoog. Hij nam mijn moeder niet serieus, en mijn moeder wist natuurlijk dat je van een verwarming, die trouwens helemaal niet zo hoog stond, niet zo'n hoge koorts kunt krijgen. Ik kreeg paracetamol.

Mijn rug bleef helemaal stijf, twee weken lang. Die twee weken kon ik niet naar school. Ik kon niet eens meer opstaan.

De koorts bleef ook in die twee weken behoorlijk hoog: rond de 40 graden. Het was ook net alsof mijn bewustzijn verminderd was: ik droomde en leefde die twee weken als in een roes, totdat de koorts begon te zakken en mijn rug wat soepeler werd. Ik was blij, want ik kon weer naar school. Alleen aan gym mocht ik niet deelnemen, omdat ik nog steeds die pijn had. De pijn was wel minder geworden, maar mijn moeder vertrouwde de situatie niet. In het ziekenhuis werd een röntgenfoto gemaakt van mijn wervelkolom, maar er was niets te zien op die foto.

Ik ging nog steeds naar school en vulde mijn vrije tijd met lezen op mijn bed. Als ik op mijn bed lag, was de pijn beter te verdragen.

Mijn moeder maakte zich nog steeds zorgen, met die pijn en die stijve rug. Ze wilde naar een ander ziekenhuis. Ze nam me mee naar een kinderarts. Die man observeerde me en zag hoe ik erg voorzichtig, vanwege de pijn, op de behandel-tafel ging zitten. Hij vertrouwde de situatie ook niet, omdat ik zo voorzichtig was tijdens alle testjes die hij afnam. Hij liet foto's maken van mijn rug; dat was op een vrijdagmiddag. Inderdaad klopte er iets niet in mijn wervelkolom, dat had de orthopeed in het andere ziekenhuis niet gezien. Nu wisten we in ieder geval meer. De kinderarts wilde mij meteen laten opnemen, maar mijn moeder wilde geen paniek: ze wilde mij de volgende dag op laten nemen, zodat ik nog even naar huis kon. De kinderarts stribelde tegen. Toch won mijn moeder de discussie. Van de kinderarts moest ik thuis in bed gaan liggen, op mijn buik.

Tja ... ik was een levenslustig kind. De hele vrijdag in bed liggen hield ik niet vol, mede omdat de pijn minder heftig was. Mijn moeder zag me ronddolen over onze afdeling en ze zei tegen me dat het mijn eigen verantwoordelijkheid was

om te blijven lopen, want de kinderarts had immers gezegd dat ik in bed moest gaan liggen. Ik had de ernst van de situatie niet door. Later bleek dat mijn rug had kunnen breken; dat was de reden dat ik moest gaan liggen.

Tijdens de avondmaaltijd begon ik emotioneel te worden, want de opname in het ziekenhuis kwam naderbij. Ik begon te huilen aan tafel. Mijn ouders, broer en zus waren stil. Niemand troostte mij. In ieder geval wilde ik niet naar het ziekenhuis, maar ik had geen keuze.

Op zaterdagochtend werd ik opgenomen op de kinderafdeling Orthopedie. Ik kwam lopend de afdeling op. Op de kamer lag een meisje met twee gebroken benen. Ik gaf haar een hand. Vervolgens moest ik van de orthopeed op mijn buik in bed gaan liggen. Ik mocht niet meer opstaan of me omdraaien. Wat was er met mij aan de hand? Dat wist de orthopeed niet. Hij zag wel een grote vlek op de röntgenfoto. Er was een tussenwervelschijf 'weggevreten' door 'iets': een bacterie. Maar welke bacterie? Welke ziekte had ik? De hele week kreeg ik onderzoeken. Na deze week was de bacterie gevonden: ik bleek een ziekte te hebben waar ik nog nooit van had gehoord, en mijn moeder ook niet. Het heette de ziekte van Bang, die met name voorkomt bij koeien. Nu kreeg ik zepillen om de bacterie te doden, om te voorkomen dat deze bacterie mij verder op zou eten. Achteraf had ik een sterk vermoeden waar ik deze ziekte had opgelopen: in de zomervakantie, voorafgaande aan mijn ziekte, waren we met ons hele gezin in Roemenië geweest, dat toen nog, in de jaren tachtig, onder een streng regime stond. Het eten in het hotel was zodanig vies en slecht, dat ik steeds naar de wc rende om te braken. We werden allemaal ziek en we gingen daar zelfs naar een ziekenhuis. Daar moesten we onze behoefte doen op een potje waar kwark in had gezeten. Mijn vermoeden

is dat ik deze bacterie heb meegenomen uit dat potje, omdat kwark wordt gemaakt van koeienmelk. Bovendien zei de orthopeed dat de incubatietijd van die bacterie zes maanden is en precies een halfjaar na onze vakantie was ik ziek geworden.

In ieder geval werd de bacterie nu bestreden, om nog meer schade te voorkomen. Die hoge koorts was het gevolg geweest van een gevecht in mijn lichaam tegen de bacterie. En de stijfheid in mijn rug? De orthopeed legde me uit dat mijn rug stijf was geworden om mij te beschermen tegen het breken van mijn rug. Mijn eigen lichaam had mij dus geholpen! Nu het bekend was wat ik mankeerde, wilde de orthopeed mijn rug 'rechtzetten', te vergelijken met bijvoorbeeld een gebroken arm die weer in de juiste stand moet worden getrokken. Het rechtzetten van mijn rug gebeurde onder narcose. Ik was niet bang, want ik was als jong kind al een keer onder narcose geweest. Tegenwoordig worden kinderen die een operatie moeten ondergaan goed voorbereid door bijvoorbeeld een maatschappelijk werker of een psycholoog. In die tijd, begin jaren tachtig, was er nog vrijwel geen hulp voor kinderen in een dergelijke situatie.

Ik werd door een verpleegster naar de operatiekamer gebracht. Ik was nog steeds niet bang. Ik herinner me dat ik alles over me heen liet komen. Toen werd ik wakker in de uitslaapkamer; alles om me heen was hagelwit. Ik zag een grote klok, maar hoe laat was het? Wat was er gebeurd? Ik was volledig mijn oriëntatie kwijt. Er zat ook niemand naast mijn bed. Ik voelde wel dat ik op iets hards lag: dat bleek gips te zijn, in de vorm van een schelp. Later die dag kreeg ik te horen dat ik zeker een halfjaar in die schelp zou moeten liggen. Een halfjaar in het gips, in dit ziekenhuis? Ik was hevig geschokt. De orthopeed zei dat dit alles de zwarte bladzijde

uit mijn leven zou worden. Helaas zei hij ook dat het recht-zetten van mijn rug was mislukt. Niet door een fout, maar doordat mijn rug niet meer recht te zetten was.

Terug op de afdeling zaten mijn moeder en mijn beste vriendin naast mijn bed. Ik was nog suf en wilde slapen. Mijn vriendin vroeg me iets, maar ik kon geen antwoord geven. Deze vriendin zou de hele periode van mijn ziek-zijn veel voor me gaan doen. Het begon ermee dat ze haar aantekeningen op school doordrukte met carbonpapier, waardoor ik de lessen enigszins kon volgen. Ze zou me ook regelmatig gaan bezoeken.

Die eerste nacht, in dat harde gips, kon ik niet slapen. Eén probleem was wel opgelost: de pijn was weg! Het liggen in die schelp van gips was nodig om de twee wervels aan elkaar te laten groeien, nu er een tussenwervelschijf weg was. Maar een halfjaar?! Ik kon die tijd niet overzien. Ik huilde daarom veel 's nachts, in de beginperiode. Overdag hadden mijn buurmeisje (met de twee gebroken benen) en ik toch vaak lol. Maar 's avonds vroeg ze me 'of ik nu toch niet weer ging liggen janken'. De nachten waren vreselijk, want ik sliep ook amper. Ik kreeg soms een slaappilletje en sliep dan een uurtje. De rest van de nacht lag ik te piekeren. Als de ochtend kwam, verbeterde mijn humeur. De verpleegkundigen waren lief en aardig tegen ons. Het meisje met de twee gebroken benen werd al snel een vriendin. Later, toen alles achter de rug was, zouden we nog met elkaar gaan schrijven. Ik vulde mijn tijd met lezen en studeren. Twee keer per week kwam onze lerares Frans van de middelbare school me bezoeken en zij nam allerlei vakken met me door. De orthopeed zei me 'dat ik maar goed moest studeren, zodat ik later een baan zou krijgen waarbij ik mijn rug niet zou hoeven te belasten'.

Ik leerde graag: dat was een afleiding in dat gips. De verpleging overhoorde mij met Engelse woordjes. En het was grappig dat de orthopeed mij overhoorde voor biologie. Net als de lerares Frans toonde deze orthopeed empathie, wat ik me pas later realiseerde, toen ik volwassen was. Ik keek steeds uit naar het bezoek van de lerares Frans. Ik zal haar nooit meer vergeten. Dankzij haar en mijn beste vriendin kon ik school een beetje volgen. Ze nam ook proefwerken mee; die zaten in een gesloten envelop. Ik moet eerlijk zeggen dat ik weleens smokkelde met het maken van die proefwerken, door bijvoorbeeld een boek erbij te pakken om het antwoord op te zoeken. Achteraf wel grappig, ik kan er zelfs nu nog om lachen.

Elke woensdag kwam mijn vader op bezoek. En op de zondagen mijn moeder. Ze kwamen nooit samen. Mijn vader nam elke week een boek voor mij mee. Leuke boeken, zoals *Oosterschelde* van Jan Terlouw en *Kruistocht in spijkerbroek* van Thea Beckman. Ik vrat die boeken op als het ware.

Mijn broer, die vlak bij het ziekenhuis op school zat, spijbelde soms en dan kwam hij naar mij toe. Hij had op een keer een grote zak pinda's meegenomen en wij lagen stiekem te snoepen; ik mocht namelijk niet snoepen vanwege de moeilijke spijsvertering door het voortdurende liggen. Op een avond kreeg ik heftige buikpijn en de orthopeed kwam me onderzoeken. Hij dacht aan een blindedarmonsteking. Dat was gelukkig niet het geval, maar ik kon mijn eten nietverteren, dat was de oorzaak van die buikpijn. Daarom kreeg ik een kussen onder mijn knieën. Na een uur of wat was de buikpijn weg: weer een probleem opgelost!

Ik leerde en las niet alleen maar, we knutselden ook. Dat was een initiatief van de verpleging om ons bezig te houden. Ik

maakte een pop van papier-maché. Wat mijn buurmeisje en ik ook graag deden, was het knippen van papieren figuren. We knipten talloze fantasierijke figuurtjes.

Na de middagmaaltijd moesten wij verplicht rusten. Maar rusten deden wij de gehele dag al in ons bed. Daarom gingen wij tijdens het rusten vaak weer knippen. Op een keer viel mijn schaar op de grond, dus ik zou pas weer kunnen knippen na het rustuur. Mijn vriendin wilde de schaar wel even pakken; ze moest daarbij vanuit haar bed in de rolstoel gaan zitten. Ze had al enige malen mogen zitten in haar rolstoel, dus ze wist hoe ze erin moest komen. Maar ditmaal, met de schaar op de grond, ging alles mis: ze reikte naar de schaar en toen klapte haar rolstoel achterover: haar twee benen (die helemaal vanaf haar tenen in het gips zaten) staken in de lucht. Ik schrok enorm. Toen ze lachend zei dat er niets aan de hand was, begon ik ook te lachen, want de situatie was komisch: ik zag vanuit mijn bed alleen maar twee witte benen omhoogsteken, als in een komedieserie. Ik drukte op de bel. De verpleegkundige hielp haar weer in bed. Ze was gelukkig niet boos en pakte zelfs mijn schaar. Het rustuur, ditmaal ons 'avontuur', was voorbij.

Omdat ik niet mocht snoepen, kon ik ook geen ijsjes eten. Ook daar had mijn vriendin een oplossing voor: ze smokkelde in haar rolstoel een ijsje voor mij mee naar onze kamer. Dat ijsje hield ik onder de lakens, toen er plotseling een verpleegkundige in onze kamer stond. Mijn ijsje hield ik goed vast. Maar door het smelten van het ijsje ontstond er een vochtige plek in het laken. Het ijsje werd ontdekt. Weer was de verpleging niet boos om onze streken en fratsen, maar mijn vriendin mocht geen ijsjes meer halen. Ja ... wij waren ondeugend.

Mijn beste vriendin kwam me twee keer per week bezoeken. Dan kwam ze meestal met mijn zus mee. Ook zij haalden streken uit. Ik lag op de bovenste verdieping en mijn beste vriendin en mijn zus gingen in de lift op de grond liggen zingen. Ik lachte, want ik zag de situatie voor me.

Als mijn moeder op bezoek kwam, op de zondagen, zei ze: “Als je bezoek krijgt, zeg dan altijd dat het goed met je gaat.”

Op een dag kwam de leraar van de zesde klas van de basisschool op bezoek. Hij vroeg hoe het met me ging. Ik zei vanwege de woorden van mijn moeder dat het goed ging. Die leraar vroeg me waarom ik dan in het ziekenhuis lag. Ik wist hierop geen antwoord te geven. Later ontdekte ik dat mijn moeder hard was. Waarom mocht ik niet zeggen hoe het daadwerkelijk met me ging? Ik miste het thuis zijn, ik miste de school. Ik miste ook mijn ouders, omdat ik ze maar één keer per week zag. Als ik op zondag, na het rustuur, het tikken van hakken in de gang naderbij hoorde komen, wist ik dat het mijn moeder was, dan was ik blij! Maar afscheid nemen was steeds pijnlijk: weer de confrontatie met de hele week liggen in dat gips. Ik kreeg ook doorligplekken en als de verpleging mij waste, verzorgden ze ook de doorligplekken. Eén keer per dag draaide de verpleging mij in die schelp op mijn zij, waardoor ze bij mijn rug konden komen.

Ook werden er regelmatig röntgenfoto's gemaakt. De uitslag vond ik steeds spannend. Ik werd weer eens naar radiologie gebracht. Van spanning plaste ik in mijn bed. Ik voelde niet eens dat ik in bed plaste. Nu was de verpleging een beetje chagrijnig, want ze moesten alles verschonen en we zouden daardoor te laat bij radiologie komen. Voor het eerst was ik een beetje bang voor de verpleging. Bovendien kon ik er niets aan doen, want ik had niets gevoeld. De spanning van de uitslag van de foto's deed mij kennelijk in bed plassen. Ik

was nu niet alleen bang, ik schaamde me ook: een kind van dertien jaar hoort niet meer in bed te plassen.

Ik had in die tijd lange haren. Ik kreeg het advies om ze kort te laten knippen, dat zou makkelijker zijn met het wassen van mijn haren in bed. Mijn moeder drong erop aan dat ik mijn haren moest laten knippen. De verpleging had trouwens geduld met mij. Zij wassen mijn haren graag, alsof ze begrepen dat ik mijn waardigheid wilde behouden. Er was mij namelijk veel afgenomen door het lange liggen in gips. Ik had nauwelijks nog de regie over mijn leven, m  r ik had wel de regie over hoe ik eruit wilde zien, namelijk met lange haren. Daar haalde ik daarom kracht uit en die kracht konden ze niet van me afpakken. Ik vergeleek de kracht van mijn haren later met het mooie Bijbelverhaal over Simson: Simson verloor zijn kracht toen zijn haren werden afgeknipt. Ik hield vol, en ik behield mijn lange haren. Dat ik met die lange vlecht in bed lag, gaf me een gevoel van eigenwaarde!

Na een tijdje kreeg ik plotseling bezoek van de oud-collega/vriendin van mijn moeder, die nu aan de andere kant van het land woonde. Ze kwam samen met haar man. Ik was vrolijk, want ik had ze lang niet gezien. Het was nog leuker toen ze een paar foto's van mij maakten. Ik heb nu nog steeds een foto waarop ik in bed lig met mijn lange haren. Mijn ouders maakten altijd tientallen vakantiefoto's, maar ik heb geen enkele foto vanuit de tijd dat ik ziek was. Achteraf realiseerde ik me pas hoe vreemd ik het vond dat ze nooit een foto hadden gemaakt. Daarom ben ik nu blij dat er in het huis van mijn moeder altijd een foto hing uit die tijd van mijn ziekte, die haar vriendin had gemaakt!

Dan had ik nog een tante, een volle zus van mijn vader, die in een christelijke krant een advertentie plaatste voor mij. Ze vroeg de lezers kaarten te sturen aan ‘een ziek meisje die maandenlang in gips moet liggen’. Na enige dagen stroomden er kaarten binnen, en dat ging maar door. De verpleging hing touwen door mijn kamer heen en aan die touwen hingen al spoedig talloze kaarten. Die advertentie van mijn tante vond ik prachtig. Ik besteedde veel tijd om alle kaarten te lezen: kaarten met mooie en lieve teksten van kinderen, maar vooral ook van volwassenen. Ik kon niet iedereen terugschrijven; er waren te veel kaarten. Er kwamen ook brieven, en die beantwoordde ik. De allerleukste brief kwam van een boswachter. Hij probeerde mij op te vrolijken door verhalen op te schrijven over alles wat hij meemaakte in het veld: de wilde konijnen die hij zag, de vele bos- en weidevogels, et cetera. Die brieven las ik graag, want ik was als kind al gericht op de natuur. Ik had ook al vele huisdieren en daarover vertelde ik weer grappige verhalen aan die boswachter. We hebben alle tijd van mijn ziekte met elkaar geschreven. De lerares Frans, die me trouw bleef bezoeken, stimuleerde me om te blijven schrijven. Ze nam briefpapier voor me mee, in een Mickey Mouse-does. Ik hield in die tijd ook een dagboekje bij. Helaas ben ik dat dagboek kwijtgeraakt. Maar die kaarten en dat schrijven deden me goed!

Ik miste onze huisdieren enorm, vooral ons tamme parkietje. Want ik las ons parkietje altijd verhaaltjes voor, voordat ik moest gaan slapen. Mijn band met dat lieve vogeltje was hecht. Maar ja, ik kon hem helaas een tijd niet zien. We hadden echter ook andere huisdieren, zoals cavia's, hamsters en konijnen. Mijn zus, die net als ik fratsen uithaalde, nam in een tas mijn cavia mee naar het ziekenhuis! Ik was blij verrast en ik liet mijn cavia over mijn bed lopen. Net als de ontdek-

king van mijn ijsje onder de lakens, moesten we oppassen dat mijn cavia niet werd ontdekt. Maar het was zondag en dan mocht ik met mijn bezoek naar een familiekamer, waar we meer privacy hadden. Zo ook die zondag. Mijn zus liet mijn cavia door de kamer racen. Mijn cavia rende ook naar alle hoeken en donkere plekken van mijn bed. Ik had het idee dat mijn cavia mij herkende. Een cavia meesmokkelen naar een ziekenhuis: een prachtige actie! Ik wist op dat moment nog niet dat ik ons parkietje ook binnenkort zou gaan zien.

Ik lag nu alweer ruim drie weken in het ziekenhuis. Mijn vriendin met de twee gebroken benen was zodanig hersteld dat er werd gesproken over haar ontslag. Dat vond ik erg fijn voor haar, maar ik zou haar ook gaan missen. We hadden geleden, maar we hadden vooral veel lol gemaakt. We besloten daarom te gaan schrijven met elkaar. Zonder dat te beseffen (daar waren wij toen te jong voor) waren wij 'lotgenoten': wij voelden elkaar aan. Wij hadden samen in die drie weken best veel meegemaakt. Dat konden we met elkaar delen. Dat delen van leed en plezier maakte ons beiden minder eenzaam: dat was misschien wel van belang bij ons herstel. Vooral ons psychische herstel, vermoed ik nu. Zij ging naar huis en ik mocht haar plek in de kamer innemen, aan het raam. Dat was prettig: vanaf de bovenste verdieping kon ik uitkijken over de velden achter het ziekenhuis. Nu lag ik wel alleen, waardoor ik nog fanatieker ging leren en lezen. De kaarten en brieven bleven ook nog steeds binnenstromen. 's Avonds bracht de verpleging mij naar een aangrenzende kamer, waar andere patiëntjes lagen, waardoor we samen brood konden eten. Daardoor was ik gelukkig niet erg eenzaam in die tijd. Dan was er uiteraard mijn beste vriendin, die alles voor mij deed wat ze kon. Al die tijd nam ze huis-

werk mee, in de vorm van de aantekeningen die ze maakte. En ze bleef op bezoek komen. Onze vriendschap was speciaal. We hadden elkaar leren kennen op de lagere school en daar voelden we elkaar onmiddellijk aan. Op de allereerste dag dat ze op school kwam, vanuit een andere plaats, ging ik al meteen met haar naar haar huis. De situatie was duidelijk: wij werden vriendinnen. Ze nam me ook mee naar de tennisbaan, waar ik de liefde voor tennis ontdekte. Ik stopte met turnen en ging op tennis. We waren jong en leerden daarom snel. We hebben heel wat uren, dagen, weken en jaren doorgebracht op de tennisbanen in mijn geboortedorp. Vervolgens koelden we af in het zwembad naast de tennisclub. Ja, die vroege jaren van mijn jeugd waren goede jaren geweest. Achteraf zie ik dat ik door de ziekte in mijn rug daarna in één ruwe klap volwassen ben geworden. Inderdaad een zwarte bladzijde, zoals de orthopeed al had voorspeld!

Inmiddels lag ik alweer vijf weken in het ziekenhuis, maar ik kon het einde nog niet overzien. Nog vijf maanden te gaan?! Als ik dacht aan nog vijf maanden werd ik verdrietig. Ik zocht afleiding om alles te vergeten. Niemand hoefde mij te stimuleren om te leren, te lezen en te schrijven. Ik haalde de motivatie uit mezelf. Ik was leergierig. Ik las al veel vanaf de dag dat ik een beetje kon lezen. Mijn vader bleef elke woensdag een boek meenemen. Mijn moeder vond die boeken, die hij voor mij kocht, verwennerij. Ze dacht dat ik in dat halve jaar 'een verwend kind' zou worden. Jaren later heeft ze me ook gezegd dat die rugziekte 'mij helemaal had verpest'. Ja, verpest was ik inderdaad, echter niet op de manier die mijn moeder bedoelde. Die rugziekte had mijn leven zodanig verpest dat mijn jeugd opeens voorbij was. Maar mijn moeder kwam nu wel met een plan. Ik was daar

zeer verheugd over. Ze wilde mij naar huis laten komen, om te voorkomen dat ik nog verwender zou worden (in haar ogen). De reden dat ik verwend zou worden, vertelde ze op dat moment gelukkig nog niet. Ik wilde zó graag naar huis! Dan zou ik mijn beste vriendin nog vaker zien, zo ook mijn ouders, mijn broer en mijn zus, et cetera. En uiteraard al onze dieren. Omdat wij in het bejaardencentrum woonden, zou ik ook daadwerkelijk naar huis kunnen gaan, want er stonden ziekenhuisbedden in ons bejaardencentrum. Er zou zo'n bed in mijn tienerkamer gezet kunnen worden. Er was ook een lift waar die grote bedden in pasten. Dus als er weer röntgenfoto's gemaakt moesten worden, kon ik met een ambulance naar het ziekenhuis, want ik moest uiteraard blijven liggen en die vijf maanden afmaken. Op mijn tienerkamer kon ook een bel worden geïnstalleerd, zodat ik de verpleging in ons bejaardencentrum kon oppiepen. Dat het thuis zijn niet altijd zo ideaal was als ik dacht, zou ik later ontdekken. In ieder geval leek thuis zijn mij veel beter dan in het ziekenhuis blijven. Ik dacht dat die thuissituatie normaler zou zijn. Dan leek ik zelfs minder ziek te zijn.

Er was echter één probleem: de orthopeed die mij behandelde, werkte niet mee. Hij wilde mij in het ziekenhuis houden. Hij kwam mij zelfs nog vragen of ik wel naar huis wilde. Ik begon te huilen, want ik dacht dat het naar huis gaan niet door zou gaan. Ik maakte hem duidelijk dat ik echt naar huis wilde. En het bejaardencentrum bleek mijn redding! Als wij in een normaal huis hadden gewoond, zou ik al die maanden in het ziekenhuis hebben moeten blijven. Maar omdat ik goede voorzieningen in de buurt zou hebben, had hij er wel vertrouwen in. En zo geschiedde: de ontslagdatum werd gepland in de maand februari. Ik belde mijn beste vriendin op en ik riep: "Ik kom naar huis!"